

žení původní jistoty poměry tak, že by byla ve větší míře ohrožena bezpečnost vymáhajícího věřitele ohledně jeho pohledávky.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, R I 1111/26.)

K návrhu dlužníka povolil soud odklad exekuce a uložil dlužníku, by složil jistotu, již dlužník složil vkladní knížkou S-ské záložny na 65.000 Kč. Po právoplatnosti povoleného odkladu exekuce navrhl vymáhající věřitel, by bylo dlužníku uloženo, by dal místo složené vkladní knížky 65.000 Kč jinou jistotu, buď vkladní knížku ústavu požívajícího sirotčí jistoty nebo hotovost, jinak že bude v povolené exekuci pokračováno. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Návrh vymáhajícího věřitele, by bylo uloženo dlužníkovi, by dal místo složené vkladní knížky S-ské záložny s vkladem 65.000 Kč jinou jistotu, buď vkladní knížku ústavu požívajícího sirotčí jistoty nebo hotovost, jinak že bude v povolené exekuci pokračováno, byl rekursním soudem zamítnut právem. Žádanou záměnu jistoty bylo by lze, jak správně uvádí rekursní soud, uložit po pravoplatném povolení odkladu dlužníku jen tehdy, kdyby po povolení odkladu a složení původní jistoty změnily se poměry, takže by bezpečnost vymáhajícího věřitele ohledně jeho pohledávky byla u větší míře ohrožena. To plyne z ustanovení Šu 44 druhý odstavec ex. ř., podle něhož může býti po povolení odkladu uložena jistota tomu, k jehož žádosti byl odklad povolen, jestliže po uvedené době nastaly okolnosti, činící ohrožení vymáhajícího věřitele pravděpodobným. Že však v projednávaném případě se poměry po povolení odkladu v neprospěch pohledávky vymáhajícího věřitele změnily, tento v návrhu ani netvrdil. Okolnosti, na které se v dovolacím rekursu poukazuje, byly tu již při povolení a tyto podle toho, co uvedeno, navrženou záměnu jistoty odůvodniti nemohou.

Čís. 6599.

Ve sporu podle Šu 35 ex. ř. nelze žalobci uložit, by složil jistotu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, R I 1117/26.)

Ve sporu podle Šu 35 ex. ř. navrhl žalovaný vymáhající věřitel, by žalujícímu dlužníku bylo uloženo složit na soudě jistotu 65.000 Kč buď v hotovosti nebo v cenných papírech požívajících sirotčí jistoty. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Ve sporu opozičním, v němž se strany žalované složena byla k soudu vkladní knížka S-ské záložny, na 65.000 znějící, jednak ku zajištění jednak ku případnému uspokojení, není zákonného dů-

vodu, když se nepřihlíží k odkladu exekuce, by straně žalující ukládáno bylo, aby na soudě složila alespoň 65.000 Kč, buď v hotovosti neb v tuzemských cenných papírech sirotčí jistoty požívajících.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud vystihl zcela správně skutkový i právní stav věci a také případně odůvodnil své rozhodnutí, pročez stačí poukázati rekurenta s jeho vývody na důvody napadeného usnesení, jež dovolací soud sdílí. K vývodům dovolacího rekursu se krátce podotýká toto: Rekursní soud odůvodnil své rozhodnutí sice stručně, avšak výstižně a jasně a výtka nedostatku důvodů jest neoprávněna. Dovození oprávnění žalovaného na složení jistoty v opozičním sporu z toho, že byla exekuce, která jest předmětem sporu, odložena, nelze. Odklad exekuce jest zvlášť pro sebe a tu byla otázka složení jistoty, pokud se týče záměny dané jistoty za jinou vyřešena zvlášť. Co se týče jistoty ve sporu, jak správně uvedl rekursní soud, není zákonného ustanovení, které by ukládalo žalobci v opozičním sporu složit jistotu neb opravňovalo žalovaného jistotu požadovati. Proto žalovaný nemá ani práva požadovati na místě složené jistoty jistotu jinou.

Čís. 6600.

Pokud nelze v tom, že řidič automobilu vyhnul se na nesprávnou stranu automobilu protijedoucímu na nesprávné straně silnice, spatřovati spoluzavinění srážky automobilů.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv I 798/26.)

Automobil žalobce Jana M-a srazil se s automobilem prvžalovaného (firmy Julius F.) na státní silnici, při čemž byl poškozen. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli automobilu, osobě ho řidivší, jakož i spolujedoucímu řidiči uznal procesní soud své stolice důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok důvodem po právu pouze třemi čtvrtinami. N e j v y š š í s o u d obnovil k dovolání žalobce rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Ve sporu jde o nárok vlastníka automobilu na náhradu škody ze srážky jeho automobilu s automobilem prvžalované firmy, jejíž automobil tehdy řídil její cestující Artur S. pod dozorem zkoušeného řidiče Štěpána H-a, a proto jest posuzovati věc podle ustanovení obecného práva občanského, hledíc ovšem ku předpisům šu 8 zákona automobil. (§ 3 odst. (1) až (3) zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. z.). Vina strany žalované — přesněji řečeno vina Artura S-a a Štěpána H-a — není v řízení dovolacím napadána a jde tedy jen o to, přičítá-li soud odvolací právem spoluvinu na srážce šoferu dovolatelovu Ladislavu